

CREACIÓ

El silenci després de Palau (Anotacions al diari)

Josep Gerona

Així com acabes tu
les darreres hores
de la teva infantesa,
sola,
saltant pels barrots de ferro
en un parc infantil solitari
d'aquest vell poblet d'indians
mig arruïnat,
jo esmerço
les meves últimes llàgrimes
en mirar-te lentament
amb lents d'un amor d'augment.

Fa una estona, hem vist al restaurant el vell Palau en cadira de rodes —dinant amb el Sam a la taula del costat— i m'han vingut unes ganes mudes de cridar “visca, visca, visca la vida, visca per sempre en Palau!”

(7.7.2005)

Jordi lordella i Daniel Liborio en el film *Die stille vor Bach*.

No sé si haureu fruit la darrera pel·lícula de Pere Portabella. Jo hi he anat aquesta tarda i he passat una bona estona assegut a la butaca del Verdi —escollant la música de Bach només per set euros.

Documental fragmentat que *no vol ser un biopic*.

La impotència farfallosa i la farfolla parasitària. Com la Fura, però en civilitzat esteta.

Amb les graciets del Santos.

Retorn a les cavernes dels anys setanta.

Monotonia dels llargs pla-seqüència de la primera mitja hora —adormit.

Allò del camioner músic, una broma de mal gust.

Engolat i pretensions, vol ser una reflexió sobre els buits de l'Europa, feta des de les pròpies imatges. Una mena de reflexió pseudoantropològica.

Aconsegueix, però, que en els últims plans dels tubs de l'orgue —i en els primers plans gairebé és abstracte— hi vegi els camps de concentració, els míssils i les bombes. Autosuggestió. Us imagineu que hauria fet un bon director amb aquesta idea ?

Gratuïtes: el nu femení a la dutxa —no hi podria faltar el Hitchcock.

(26.1.08)

El tripartit comença a funcionar. Ja hi ha llei de reforma del procés electoral— una mica més de proporcionalitat semblava de justícia—i per fi hem arribat a la mitjana de la UE en inversió en educació. Alguns direu que no és gran cosa, però només fa deu mesos que el Zapatero va guanyar per pèls i l'Herrera va entrar de ministre: “Las cosas de Palacio van despacio”.

(19.3.09)